

บทที่ 1

บทนำ

ที่มาของการศึกษา

เป็นที่ทราบกันดีอยู่แล้วว่า การดำรงชีวิตของมนุษย์ขึ้นอยู่กับสิ่งสำคัญ 4 ประการ คือ อาหาร เครื่องนุ่งห่ม ที่อยู่อาศัย และยารักษาโรค มนุษย์เพียงแต่มีปัจจัยทั้งสี่นี้ก็สามารถที่จะอยู่รอดไปได้วันหนึ่ง ๆ แต่สิ่งสำคัญที่จะทำให้มีปัจจัย 4 อย่างนี้ขึ้นมาได้ ก็คือต้องมี "เงิน" เพราะเงินคือสื่อในการแลกเปลี่ยนที่สำคัญในปัจจุบัน ดังนั้นมนุษย์จะมีปัจจัยทั้งสี่เพียงพร้อมขนาดไหนก็ขึ้นอยู่กับจำนวนเงินที่ตนมีอยู่ และสามารถจัดหาสิ่งต่าง ๆ เหล่านี้มาอำนวยความสะดวกแก่ตนและครอบครัว

สำหรับประเทศไทยซึ่งเป็นประเทศที่กำลังพัฒนามีประชาชนทั้งที่มีรายได้สูง รายได้ปานกลาง และรายได้ต่ำ อยู่รวมกันถึง 51,795,651 คน¹ แต่จากภาวะเศรษฐกิจที่ตกต่ำในรอบระยะหลาย ๆ ปีที่ผ่านมา ภาวะทางสังคมที่ทำให้ประชาชนต้องชวนชวายเป็นแก่งแย่งกันทำมาหากิน มีปัญหาว่างงานเกิดขึ้น และอีกสิ่งหนึ่งที่ทำให้เห็นถึงความฝืดเคืองทางด้านเศรษฐกิจ คือ การเรียกร้องค่าแรงงานเพิ่มขึ้นทั้งในหน่วยงาน เอกชนและหน่วยงานของรัฐบาล เหล่านี้ทำให้เห็นว่าระดับความกินดี อยู่ดีของประชาชนต้องลดลงเรื่อย ๆ รายได้ที่เคยได้รับไม่เพียงพอต่อการดำรงชีวิตให้มีความสุขสบายได้ตามสมควร ทุกคนจึงต้องพยายามทุกวิถีทางที่จะหา "เงิน" ให้ได้มากขึ้น เพื่อมาจับจ่ายใช้สอยหาปัจจัยสี่ที่นับวันได้เพิ่มราคาสูงขึ้นเรื่อย ๆ มาเป็นของตนเอง หากไม่พยายามหาเงินให้ได้มากขึ้นก็จะได้ปัจจัยสี่ไปบำรุงชีวิตแต่เพียงตามอัธยาศัยเท่านั้น อาจไม่มีการซื้อหาสิ่งใหม่ไปทดแทน

เมื่อเป็นเช่นนี้ วิถีทางหนึ่งที่ช่วยแก้ปัญหาเงินขาดมือได้เสมอ คือ การกู้ยืมเงิน ซึ่งเป็นการก่อหนี้สินเพิ่มขึ้น แม้จะให้ผลดีในแง่ที่ว่าสามารถมีเงินจับจ่ายใช้สอยได้ตามที่ต้องการ

¹ กองการทะเบียน กรมการปกครอง กระทรวงมหาดไทย, พ.ศ. 2528.

แต่ผลเสียก็เกิดขึ้นด้วยคือ ต้องหาเงินไปใช้หนี้เงินกู้จำนวนที่ได้กู้ยืมมา ซึ่งอาจต้องเสียค่า
 บัญการในการกู้ยืมคือดอกเบี้ยอีกด้วย ยิ่งเป็นการกู้ยืมกันเองในหมู่ประชาชนด้วยกัน อัตรา
 ดอกเบี้ยก็สูงมาก หรือมีฉะนั้นก็นำเอาหลักทรัพย์ ทรัพย์สิน เช่น บ้าน ที่ดิน เป็นต้น ไป
 จำนองไว้เพื่อนำเงินมาใช้จ่ายในยามที่ต้องการเงินเฉพาะหน้า สำหรับการจำนองนี้หากไม่
 สามารถส่งใช้เงินได้ตามกำหนดที่ตกลงกันไว้ในสัญญาจำนอง ก็จะต้องสูญเสียหลักทรัพย์ หรือ
 ทรัพย์สินที่นำไปจดทะเบียนเป็นประกันไว้แก่ผู้รับจำนองไปเลย ล้วนแล้วแต่ทำให้มีการะเพิ่มขึ้น
 ในการหาเงินมาใช้คืนอีก ซึ่งเมื่อเป็นเช่นนี้ก็อาจเกิดการไปกู้ยืมเงินรายใหม่มาใช้คืนนี้ราย
 เก่าก่อน ทำให้เป็นการผูกพันกันเป็นลูกโซ่ต่อ ๆ กันไป คือเมื่อหมดหนี้รายนี้ ก็มีหนี้รายใหม่
 เพิ่มขึ้นมาอีก จำนวนเงินที่ไปกู้ยืมก็เพิ่มมากขึ้นเรื่อย ๆ เพราะเมื่อใช้คืนนี้จะต้องนำค่า
 ดอกเบี้ยไปจ่ายสมทบด้วย ประชาชนก็ยิ่งอยู่ในสภาพที่เดือดร้อนอย่างมาก

ดังนั้น จึงมีอาชีพหนึ่งเกิดขึ้น เรียกว่า "การรับจำนำ" ซึ่งเชื่อกันว่าเกิดขึ้นตั้งแต่
 สมัยกรุงศรีอยุธยาเป็นราชธานี² การรับจำนำนี้เป็นทางการกู้ยืมเงินอีกประเภทหนึ่ง โดยต้องมี
 ทรัพย์สิน เป็นประกัน เช่นกัน แต่ต่างจากการจำนองที่ว่า ทรัพย์สินที่จะเป็นประกันในการจำนำ
 นั้น เป็นทรัพย์สินที่เคลื่อนไหวได้ ไม่ต้องมีการจดทะเบียนเป็นกรรมสิทธิ์แต่อย่างใด เช่น
 เพชรพลอย ทองรูปพรรณ ทองคำ นาก หรือของเบ็ดเตล็ดอื่น ๆ เช่น นาฬิกา ปากกา กล้อง
 ถ่ายรูป ฯลฯ เป็นต้น การรับจำนำนี้เป็นอาชีพที่ดำเนินมาด้วยดีโดยตลอด เพราะช่วยบรรเทา
 ความเดือดร้อนทางการเงินที่เกิดขึ้นได้อย่างทันที เพียงแต่ผู้ต้องการเงินนั้นมีทรัพย์สินพอที่จะ
 นำไปจำนำได้บ้าง ก็จะแก้ปัญหาการเงินได้แล้ว แต่เดิมผู้รับจำนำก็คือ เศรษฐี คหบดีผู้มั่งคั่ง
 และทำการรับจำนำกันตามบ้านเรือนของตนนั่นเอง โดยเรียกค่าบ่วงการจำนวนหนึ่งแล้วแต่จะ
 กำหนดตกลงกันได้ แต่ก็ไม่ได้เท่ากันไปหมดในทุกผู้รับจำนำ ดังนั้นใครเรียกค่าบ่วงการค่า
 ก็จะมีผู้ไปพึ่งพาให้ช่วยเหลือ เป็นจำนวนมาก ต่อมาการรับจำนำก็ได้มีการพัฒนามากขึ้นเรื่อย ๆ
 จนมีที่ทำการรับจำนำเรียกว่า "โรงรับจำนำ" และมีกฎหมายควบคุมโดยเฉพาะอย่างยิ่งใน
 เรื่องของค่าบ่วงการ คือกำหนดอัตราดอกเบี้ยที่จะเรียกเก็บไว้ เพราะมีฉะนั้นแล้วอาจทำให้
 ผู้รับจำนำบางคนทุจริตประชาชนได้

² สมบัติ พลายน้อย, จารึกจากอดีต (พระนคร: สำนักพิมพ์ก้าวหน้า, 2502),

ในบางครั้งก็เรียกโรงรับจำนำว่า "ธนาคารคนยาก" เพราะหากจะไปทำการกู้ยืมเงินจากธนาคารพาณิชย์โดยตรงแล้วก็ต้องมีบุคคลไปค้ำประกัน หรือถ้าจะให้กู้โดยพิจารณาจากเงินฝากที่มีอยู่ในบัญชี ก็จะเป็นจำนวนเงินฝากที่ค่อนข้างสูง ซึ่งประชาชนผู้มีรายได้อ่อนแอและรายได้ต่ำยากที่จะมีความสามารถเช่นนั้น ในขณะที่การจำนำทรัพย์สินกับโรงรับจำนำนั้น หากมีทรัพย์สินอยู่เพียงชิ้นเดียว ทรัพย์สินนี้ก็สามารถช่วยเหลือผู้เป็นเจ้าของได้ในหลาย ๆ ครั้ง และการจ่ายค่าป่วยการหรือดอกเบี้ยแก่โรงรับจำนำนั้นก็ไม่ได้อยู่ในอัตราที่สูงจนเกินไป เพราะมีกฎหมายควบคุมไว้ สำหรับจำนวนเงินที่จะกู้ยืมโดยวิธีจำนำทรัพย์สินก็ได้มากถึงหนึ่งหมื่นบาท³ เพียงแต่วางทรัพย์สินไว้เป็นประกันและเสียดอกเบี้ยให้กับโรงรับจำนำตามที่ตกลงกันไว้ ก็จะได้เงินไปใช้จ่ายในยามขาดมือ และหากยังไม่สามารถหาเงินคืนหนึ่งหมื่นบาทมาใช้คืนได้ แต่ส่งดอกเบี้ยแก่โรงรับจำนำเป็นประจำทุกเดือน หรือทุกสัปดาห์ ทรัพย์สินนั้นก็จะเป็นกรรมสิทธิ์ของผู้จำนำอยู่ เพียงแต่ยังอยู่ในความครอบครองของโรงรับจำนำเหมือนเดิม⁴

ปัจจุบัน โรงรับจำนำจะมี 2 ประเภท คือ โรงรับจำนำของเอกชน และโรงรับจำนำของรัฐบาล ทำกิจการรับจำนำทรัพย์สินเช่นเดียวกัน ภายใต้กฎหมายโรงรับจำนำฉบับเดียวกัน ต่างกันตรงที่ว่าโรงรับจำนำของรัฐบาลเก็บดอกเบี้ยในอัตราที่ต่ำกว่าที่กฎหมายกำหนด ซึ่งทำให้มีผู้นิยมใช้บริการของโรงรับจำนำของรัฐบาลกันมาก แต่อย่างไรก็ดีในบางครั้งประชาชนก็จะนิยมไปใช้บริการของโรงรับจำนำของเอกชน เพราะโรงรับจำนำเอกชนอาจให้ราคาทรัพย์สินที่ไปจำนำสูงกว่า เนื่องจากเอกชนไม่ต้องคำนึงถึงว่าทรัพย์สินจำนำนั้นจะหลุดจำนำได้ง่ายหรือไม่ ในขณะที่โรงรับจำนำของรัฐบาลหากเกิดทรัพย์สินจำนำหลุด เป็นสิทธิแล้วไม่สามารถจำหน่ายทรัพย์สินหลุดจำนำชิ้นนั้นออกไปได้ ผู้จัดการที่รับจำนำทรัพย์สินนั้นไว้จะต้องรับผิดชอบจ่ายเงินของตนเอง

³พระราชบัญญัติโรงรับจำนำ พ.ศ. 2505, "ราชกิจจานุเบกษาฉบับพิเศษ" 79 (31 ธันวาคม 2505): 4-21.

⁴พระราชบัญญัติโรงรับจำนำ (ฉบับที่ 3) พ.ศ. 2526, "ราชกิจจานุเบกษาฉบับพิเศษ" 100 (24 มีนาคม 2526): 1-3.

ตามราคาของทรัพย์สินมูลค่าจำนำที่จำหน่ายไม่ได้ขึ้นนั้น⁵ ทั้งนี้ก็มีสาเหตุเนื่องมาจากเงินทุนที่ใช้ดำเนินกิจการด้วยคือ โรงรับจำนำเอกชนสามารถจ่ายเงินได้โดยไม่มีข้อจำกัด ในขณะที่โรงรับจำนำของรัฐบาลมีเงินทุนหมุนเวียนวันละหนึ่งแสนบาทเท่านั้น⁶ หากมีความจำเป็นคือมีผู้ใช้บริการมากจนเงินไม่พอจ่าย ก็จะต้องทำเรื่องขอเบิกเงินจากผู้มีอำนาจในส่วนกลางได้ครั้งละหนึ่งแสนบาท⁷ ซึ่งถ้าเงินหมดลงพอดีกับที่จะมีผู้ใช้บริการก็จะทำให้ขาดรายได้ เพราะถ้าผู้จำนำรายนั้นต้องการเงินอย่างรีบด่วน เขาก็จะไปใช้บริการของโรงรับจำนำแห่งอื่นแทน ซึ่งก็อาจจะเป็นโรงรับจำนำเอกชนที่อยู่ในบริเวณใกล้เคียงกัน

โรงรับจำนำของรัฐบาลที่ให้บริการแก่ประชาชนในกรุงเทพมหานคร ได้แก่ สถานธนาภิเคราะห์ของกรมประชาสงเคราะห์ และสถานธนาภิบาลกรุงเทพมหานครเป็นของกรุงเทพมหานคร ซึ่งดำเนินกิจการรับจำนำทรัพย์สินเช่นเดียวกัน การศึกษาที่จะนำเสนอต่อไปนี้เป็นการศึกษาเกี่ยวกับสถานธนาภิบาลกรุงเทพมหานครแต่เพียงแห่งเดียว เนื่องจากจำนวนของสถานธนาภิบาลกรุงเทพมหานคร เมื่อเปรียบเทียบกับสถานธนาภิเคราะห์แล้วมีน้อยแห่งกว่า คือ ใน พ.ศ. 2528 มีสถานธนาภิบาลกรุงเทพมหานคร 11 แห่ง ส่วนสถานธนาภิเคราะห์มีถึง 16 แห่ง⁸ ประชาชนจึงไม่ค่อยรู้จักสถานธนาภิบาลกรุงเทพมหานครเท่าใดนัก กอปรกับจัดตั้งขึ้นในภายหลังด้วย จึงมีน้อยคนนักที่จะทราบว่าสถานธนาภิบาลกรุงเทพมหานครคืออะไร เหมือนหรือแตกต่างจากโรงรับจำนำและสถานธนาภิเคราะห์อย่างไร นอกจากนั้นผู้วิจัยก็สนใจในลักษณะงานของสถานธนาภิบาลกรุงเทพมหานคร เห็นว่าสมควรที่จะนำมาศึกษาค้นคว้า เพราะมีคนไม่มากนักที่จะรู้จักวิธีการรับจำนำและเงื่อนไขต่าง ๆ ในการรับจำนำดีพอ ในขณะเดียวกันก็จะได้ศึกษารายละเอียดในส่วนต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับสถานธนาภิบาลกรุงเทพมหานครด้วย เพื่อนำมาเผยแพร่ให้ได้ทราบและเป็นที่เข้าใจกันยิ่งขึ้น ในหมู่ของผู้มีส่วนเกี่ยวข้องและผู้สนใจทั้งหลายบ้าง ตามสมควร อีกทั้งเพื่อให้เป็นงานวิจัยในด้านการรับจำนำที่มีหลักฐานและข้อมูลที่ทันสมัยขึ้น

⁵ อนันต์ พยัคฆ์พันธ์, โรงรับจำนำ (กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์แพรวพิทยา, 2518), หน้า 42.

⁶ กรุงเทพมหานคร, ระเบียบกรุงเทพมหานครว่าด้วยการดำเนินกิจการสถานธนาภิบาลและสำนักงานบริหารกิจการสถานธนาภิบาลกรุงเทพมหานคร พ.ศ. 2528, ข้อ 16.

⁷ เรื่องเดียวกัน, ข้อ 23.

⁸ กรมตำรวจ, กองทะเบียน, ทะเบียนใบอนุญาตให้จัดตั้งโรงรับจำนำ พ.ศ. 2528.

วัตถุประสงค์ของการศึกษา

การศึกษาค้นคว้าในหัวข้อเรื่องการจัดการและการดำเนินงานของสถานธนาพูนบาล กรุงเทพมหานครนี้ ก็โดยพิจารณาเห็นว่า การรับจําเป็นเป็นกิจการอย่างหนึ่งที่มีความ เกี่ยวพันกับ การดำรงชีวิตของชาวกรุงเทพมหานครบางส่วนอยู่น้อย และน่าที่จะมีการขยายการให้บริการ มากขึ้น จึง เป็น เรื่องที่น่าสนใจศึกษาอย่างยิ่ง การศึกษาค้นคว้าในเรื่องนี้มีวัตถุประสงค์อยู่

4 ประการ คือ

1. เพื่อศึกษาถึงความเป็นมาและโครงสร้างการจัดการที่สถานธนาพูนบาลได้ใช้ปฏิบัติอยู่
2. เพื่อศึกษาลักษณะการดำเนินงานของสถานธนาพูนบาลกรุงเทพมหานคร
3. เพื่อศึกษาปัญหาในการจัดการและการดำเนินงานของสถานธนาพูนบาลกรุงเทพมหานคร
4. เพื่อเสนอแนะแนวทางแก้ไขปัญหาและการปรับปรุงสถานธนาพูนบาลกรุงเทพมหานคร แก่ผู้จัดการสถานธนาพูนบาลกรุงเทพมหานคร ผู้อำนวยการสำนักงานบริหารกิจการสถานธนาพูนบาลกรุงเทพมหานคร และผู้มีส่วนเกี่ยวข้องอื่น ๆ

สมมติฐานในการศึกษา

สถานธนาพูนบาลกรุงเทพมหานคร เป็นสถาบันการเงินขนาดย่อมที่ให้บริการกู้ยืมเงินแก่ประชาชน โดยมีสังหาริมทรัพย์วางเป็นหลักประกัน และถือ เป็นสถาบันการเงินที่มีความเกี่ยวข้องและรู้จักกันดีในหมู่ประชาชนที่มีรายได้ปานกลางและรายได้ต่ำ ดังนั้นสถานบริการประชาชนแห่งนี้จึงต้องการผู้เชี่ยวชาญและชำนาญในการพิจารณาและตีราคาทรัพย์สิน เพื่อให้ เกิดความ เป็นธรรมและป้องกันการถูกหลอกหลวงจากผู้มาจําหน่ายทรัพย์ นอกจากนั้นยังมีจำนวนแห่ง ในการให้บริการน้อยไป ทำให้ประชาชนในบางท้องที่ไม่สามารถใช้บริการของสถานธนาพูนบาล กรุงเทพมหานครได้ และการดำเนินงานของสถานธนาพูนบาลกรุงเทพมหานครยังขาดแคลนเงินทุนหมุนเวียนที่จะให้บริการแก่ประชาชนในบางช่วงเวลาที่สำคัญ เช่น ระยะเวลาเปิดภาคเรียน เป็นต้น

สมมติฐานในการศึกษาการจัดการและการดำเนินงานของสถานธนานุบาลกรุงเทพมหานคร คือ จำนวนแห่งของสถานธนานุบาลกรุงเทพมหานครยังมีไม่พอเพียง และการดำเนินงานของสถานธนานุบาลกรุงเทพมหานครยังมีอุปสรรคในด้านบุคลากร และเงินทุนหมุนเวียน

ขอบเขตของการศึกษา

การศึกษาวิจัยครั้งนี้มุ่งเฉพาะสถานธนานุบาลกรุงเทพมหานคร ซึ่งอยู่ภายใต้การดูแลของกรุงเทพมหานคร มีทั้งหมด 11 แห่ง ในเขตจังหวัดกรุงเทพมหานคร ได้แก่

1. สถานธนานุบาลกรุงเทพมหานคร คลองเตย ตั้งอยู่เลขที่ 2153-2157 ริมถนนพระราม 4 (ข้ามทางรถไฟช่องนนทรีไปยังเล็กน้อย) เขตพระโขนง กรุงเทพมหานคร
2. สถานธนานุบาลกรุงเทพมหานคร ประดิพัทธ์ ตั้งอยู่เลขที่ 248/4-5 ริมถนนประดิพัทธ์ (สี่แยกสะพานควาย) เขตพญาไท กรุงเทพมหานคร
3. สถานธนานุบาลกรุงเทพมหานคร ดินแดง ตั้งอยู่เลขที่ 101 ถนนดินแดง (สามแยกดินแดง) เขตห้วยขวาง กรุงเทพมหานคร
4. สถานธนานุบาลกรุงเทพมหานคร สำราญราษฎร์ ตั้งอยู่เลขที่ 214 ถนนบำรุงเมือง (ทางเข้าสถานีตำรวจนครบาลสำราญราษฎร์) เขตพระนคร กรุงเทพมหานคร
5. สถานธนานุบาลกรุงเทพมหานคร เทเวศร์ ตั้งอยู่เลขที่ 398/9 ถนนสามเสน (เชิงสะพานเทเวศร์) เขตดุสิต กรุงเทพมหานคร
6. สถานธนานุบาลกรุงเทพมหานคร บางซื่อ ตั้งอยู่เลขที่ 58 ค. 1 ริมคลองเปรมประชากร ถนนเดชะวณิชย์ (เขื่องตลาดบางซื่อ) เขตดุสิต กรุงเทพมหานคร
7. สถานธนานุบาลกรุงเทพมหานคร พระโขนง ตั้งอยู่เลขที่ 1342-1344 ถนนสุขุมวิท (เชิงสะพานพระโขนง) เขตพระโขนง กรุงเทพมหานคร
8. สถานธนานุบาลกรุงเทพมหานคร วงเวียนเล็ก ตั้งอยู่เลขที่ 681/9 ถนนสมเด็จพระเจ้าพระยา เขตคลองสาน กรุงเทพมหานคร

9. สถานธนานุบาลกรุงเทพมหานคร บางกอกใหญ่ ตั้งอยู่เลขที่ 685/12-13 ถนนอิสราภาพ (เชิงสะพานชีโนรส) เขตบางกอกใหญ่ กรุงเทพมหานคร

10. สถานธนานุบาลกรุงเทพมหานคร ลาดพร้าว ตั้งอยู่เลขที่ 81/16-17 ถนนลาดพร้าว (ตรงข้ามโรงพิมพ์คุรุสภา) เขตบางกะปิ กรุงเทพมหานคร

11. สถานธนานุบาลกรุงเทพมหานคร มินบุรี ตั้งอยู่เลขที่ 400 หมู่ที่ 13 ถนนรามอินทรา เขตมีนบุรี กรุงเทพมหานคร

สำหรับการนำเสนอข้อมูลการวิจัยครั้งนี้ ได้รวบรวมข้อมูลจากสถานธนานุบาลกรุงเทพมหานคร 8 แห่งแรกที่ได้เปิดดำเนินการมานานกว่า 10 ปีแล้วเท่านั้น ในขณะที่สถานธนานุบาลกรุงเทพมหานครบางกอกใหญ่ ลาดพร้าว และมินบุรี เพิ่งเปิดดำเนินการได้ไม่ถึง 3 ปี คือ เปิดดำเนินการใน พ.ศ. 2526 พ.ศ. 2527 และ พ.ศ. 2528 ตามลำดับ การดำเนินงานของทั้ง 3 แห่งจึงไม่รวมอยู่ในการวิจัยครั้งนี้ เพราะการรวบรวมข้อมูลในเบื้องต้นของสถานธนานุบาลและสำนักงานบริหารกิจการสถานธนานุบาลกรุงเทพมหานครยังไม่สมบูรณ์พอ

ระเบียบวิธีวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ สามารถจำแนกแหล่งข้อมูลได้ดังนี้ คือ

1. ข้อมูลปฐมภูมิ เป็นการสอบถาม สัมภาษณ์ผู้จัดการสถานธนานุบาลกรุงเทพมหานคร ทั้ง 8 แห่ง และผู้อำนวยการสำนักงานบริหารกิจการสถานธนานุบาลกรุงเทพมหานคร นอกจากนี้ยังใช้วิธีการแจกแบบสอบถามให้กับพนักงานทุกคนที่ปฏิบัติงานอยู่ในสถานธนานุบาลกรุงเทพมหานครทั้ง 8 แห่ง จำนวนทั้งสิ้น 84 คน

แบบสอบถามที่ใช้ในการวิจัย เป็นแบบสอบถามที่มีลักษณะดังนี้ คือ

ก) กำหนดคำตอบไว้เรียบร้อยแล้ว โดยให้เลือกตอบจากรายการที่กำหนดไว้ ซึ่งมีจำนวนคำตอบตั้งแต่ 2 คำตอบขึ้นไป

ข) ไม่ได้กำหนดคำตอบไว้ หรือเรียกว่า คำถามปลายเปิด โดยจะมีลักษณะคำตอบ 2 แบบ แบบหนึ่งเป็นข้อความเกี่ยวกับหน้าที่การปฏิบัติงานของพนักงาน อีกแบบหนึ่งเป็นข้อความเกี่ยวกับความคิดเห็นของพนักงาน

2. ข้อมูลทุติยภูมิ โดยศึกษาวิเคราะห์ข้อมูลจากพระราชบัญญัติโรงเรียนจ่านำ กฎกระทรวง กฎหมาย ระเบียบคำสั่งต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับสถานธนานุบาลกรุงเทพมหานครและโรงเรียนจ่านำ นอกจากนั้นก็ศึกษาจากงบดุล งบรายรับ รายจ่าย ของสถานธนานุบาลกรุงเทพมหานคร และผลการดำเนินงานต่าง ๆ เช่น สถิติรับจ่านำ สถิติไถ่ถอนทรัพย์สิน ฯลฯ เป็นต้น รวมทั้งค้นคว้าจากหนังสือ เอกสารอื่น ๆ ทั้งภาครัฐบาลและภาคเอกชน

ประโยชน์ที่จะได้รับจากการวิจัย

1. ทราบถึงความ เป็นมาของกิจการรับจ่านำ อัน เป็นการกู้เงินอีกประเภทหนึ่งสำหรับผู้มีรายได้น้อย
2. ทราบถึงความ เป็นมาของสถานธนานุบาลกรุงเทพมหานคร
3. ทราบถึงลักษณะการจัดการและการดำเนินงานของสถานธนานุบาลกรุงเทพมหานคร
4. เป็นการประยุกต์ทฤษฎีการจัดการที่ได้ศึกษามากับวิธีการในทางปฏิบัติของสถานธนานุบาลกรุงเทพมหานคร
5. เป็นประโยชน์ต่อสถานธนานุบาลกรุงเทพมหานคร และผู้มีส่วนเกี่ยวข้องในการนำไปพัฒนา ปรับปรุง การจัดการและการดำเนินงานให้เหมาะสมต่อไป
6. เพิ่มพูนให้มี เอกสารอ้างอิง เกี่ยวกับการรับจ่านำและสถานธนานุบาลกรุงเทพมหานครที่จะเป็นประโยชน์ต่อผู้สนใจและการวิจัยที่จะพึงมีต่อไป

คำศัพท์ที่ใช้ในการวิจัย

สถานธนานุบาล หมายถึง โรงเรียนจ่านำตามกฎหมายว่าด้วยโรงเรียนจ่านำซึ่งกรุงเทพมหานครจัดตั้งขึ้น

สำนักงานบริหารกิจการสถานธนานุบาล หมายถึง สำนักงานบริหารกิจการสถานธนานุบาลกรุงเทพมหานคร เรียกชื่อย่อว่า "สำนักงาน สธก."

ผู้จัดการ หมายถึง ผู้จัดการสถานธนานุบาลกรุงเทพมหานคร

พนักงาน หมายถึง พนักงานที่ปฏิบัติงานอยู่กับสถานธนาบาลกรุงเทพมหานคร

คณะกรรมการ หมายถึง คณะกรรมการบริหารกิจการสถานธนาบาลกรุงเทพมหานคร
ซึ่งเป็นคณะกรรมการบริหารการพาณิชย์ตามระเบียบกรุงเทพมหานครว่าด้วยการดำเนินกิจการ
การพาณิชย์ของกรุงเทพมหานคร

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย